

Vzestup.

Nezaplétejte se do sítí vy, kteří toužíte po poznání, nýbrž se staňte vidoucími!

Skrze věčný zákon na vás tlačí nezměnitelná nutnost odpykání, kterou nemůžete nikdy přenést na někoho jiného. Co jste si na sebe uvalili skrze své myšlenky, slova a skutky, nemůže vyřešit nikdo jiný než vy sami! Uvažte, že jinak by byla Boží spravedlnost jen prázdným zvukem, s níž by se také všechno ostatní zřítilo v trosky.

Proto se osvobodte! Neváhejte ani hodinu stanovit této nutnosti odpykání hranici! Poctivé chtění k dobrému, k lepšímu, jemuž se upřímně procítěnou modlitbou dostává větší síly, **přináší vykoupení!**

Bez poctivého, pevného chtění k dobrému nemůže nikdy nastat odpykání. Neustále si bude nízké samo dodávat vždy opět novou potravu k dalšímu setrvání, a tím vyžadovat stále znovu nové odpykání, bez ustání, takže toto stálé se obnovování jeví se vám jen jako **jediná** nepravost nebo utrpení! Je to však celý řetěz bez konce, stále nově se navazující, ještě dříve, než se předcházející mohlo uvolnit. Neexistuje pak nikdy vykoupení, protože to vyžaduje neustálého odpykávání. Je to jako řetěz, který vás drží přikované k zemi. Přitom je velmi velké nebezpečí, že se to ještě prohloubí. Proto se konečně vzchopte k dobrému chtění vy, kteří jste ještě v tomto pozemském životě nebo podle vašich pojmů již na onom světě! Při stálém dobrém chtění **musí** přijít konec všemu odpykávání, protože ten, kdo chce dobro, tedy

ten, kdo tak koná, neposkytuje novou potravu k obnovení nutnosti odpykávání. A tím nastává pak osvobození, vykoupení, které jedině připouští vzestup ke Světlu. **Slyšte této výstrahy! Není pro vás žádné jiné cesty! Pro nikoho!**

Tím dostane však také každý jistotu, že nikdy nemůže být příliš pozdě. Nepochybně pro jednotlivý čin, který máte později odpykat, odčinit, avšak v okamžiku, kdy opravdově nastolíte vaše úsilí k dobrému, stanovíte mezník pro konec vašeho odpykávání a buďte si jisti, že tento konec jednou přijít **musí** a váš vzestup tím započne! Pak můžete radostně přikročit k odčinění všech trestů. Co vás pak ještě potká, děje se k vaší spáse a nese vás k hodině vašeho vykoupení a přibližuje k osvobození.

Chápete nyní význam toho, když vám radím započít s veškerou silou dobré chtění a čisté myšlení? Nikdy od něho neupouštět, nýbrž s veškerou touhou, veškerou energií se k němu přimknout? Povznese vás vysoko! Změní vás i vaše okolí! Uvažte, že každá pozemská životní cesta je krátkou školou a že s odložením těla nenastává pro vás samotné žádný konec. Budete trvale žít nebo trvale zmírat! Trvale požívat štěstí nebo trvale trpět! Kdo se domnívá, že pozemským pohřbem je pro něj také vše vyřízeno, všechno vyrovnáno, ten nechť se obrátí a odejde svou cestou, neboť tím chce jen oklamat sám sebe. Zděšeně bude pak stát před Pravdou a jeho cesta utrpení započne ... **musí** započít! Jeho pravé já, vysvlečené z ochrany jeho těla, jehož hutnost je obklopovala jako hradba, bude pak stejnorodým přitaženo, obklopeno a pevně zadrženo.

Vzchopení opravdového chtění k lepšímu, které by ho mohlo osvobodit a povznést výš, bude mu obtížné, dlouhou dobu nemožné, protože je podroben jen vlivu okolí, které v sobě

nenese žádnou takovou světlou myšlenku, která by ho mohla probudit a podpořit. Musí dvojnásobně trpět mezi vším tím, co sám vytvořil.

Z tohoto důvodu je pak postup vzhůru mnohem těžší nežli v mase a krvi, kde kráčí dobro vedle zla, což umožňuje jen ochrana pozemského těla, protože ... tento pozemský život je školou, kde se každému „já“ poskytuje možnost dalšího vývoje podle jeho svobodné vůle. Proto se konečně vzchopte! Ovoce každé vaší myšlenky dopadá zpět na vás, zde nebo tam, a vy je máte požívat! Žádný člověk nemůže uniknout této skutečnosti! Jak vám prospěje to, když se snažíte bázlivě před touto skutečností strkat hlavu do písku jako pštros? Dívejte se přece skutečnosti směle do tváře! Tím si to jen ulehčíte, neboť zde můžete jít rychleji kupředu. Začněte! Ale s vědomím, že staré musí být zcela vyrovnáno. Nečekejte jako mnozí blázni, že štěstí hned nato spadne vám dveřmi i okny do klína. Snad má mnohý mezi vámi ještě uvolnit ohromný řetěz. Avšak kdo proto zmalomyslněl, škodí si jen sám, protože mu to nemůže být ušetřeno ani odňato. Váháním si vše jen ztěžuje a snad na dlouhou dobu znemožňuje. To by mu mělo být pobídkou, aby nadále nepromeškal ani hodinu, neboť s prvním krokem začíná teprve žít! Blaze tomu, kdo se vzchopí, neboť se to bude od něj uvolňovat, článek za článkem. Může se řídit vpřed obrovskými skoky, jásavě a vděčně odstraňovat také poslední překážky; neboť je volný!

Kameny, které před něho jeho dosavadní falešné působení navršilo jako zeď, která musela bránit jeho postupu vpřed, nebudou snad nyní odklizeny, ale naopak pečlivě před něj položeny, aby je poznal a překonal, protože musí zjednat nápravu

všech chyb. Avšak s úžasem a obdivem vidí záhy lásku, která vládne při tom kolem něj, jakmile jen projeví dobrou vůli. Cesta je mu usnadňována s něžnou šetrností tak jako dítěti matkou při jeho prvních krůčcích. Jsou-li věci jeho dosavadního života, jež ho v tichosti úzkostlivě lekaly a které by chtěl nejraději nechat navždy spát ... ocitne se neočekávaně těsně před nimi! Musí se rozhodnout a jednat. Nápadně k tomu bude okolnostmi nucen. Odváží-li se pak udělat první krok v důvěře ve vítězství dobrého chtění, pak uvolní se osudový uzel, on jím projde a je od něj osvobozen.

Avšak jakmile je vyřešena tato vina, nastupuje již k němu v nějaké formě jiná, jako by se rovněž dožadovala vyřešení. Tak praskají obruče, jež ho musely omezovat a tísnit, jedna za druhou. Je mu tak lehce! A pocit lehkosti, který mnohý z vás zcela jistě již někdy zažil, není žádný klam, nýbrž účinek skutečné události. Duch takto zbavený tlaku je lehce a rychle, podle zákona duchovní tíže, povznesen do takové oblasti, která odpovídá jeho lehkosti. Tak musí to jít stále vzhůru, vstříc vytouženému Světlu. Zlé chtění stlačuje ducha dolů a činí ho těžkým, dobro však žene ho vzhůru.

Veliký mistr Ježíš ukázal vám také proto k tomu již urovanou cestu, která vede neomylně k cíli; neboť hluboká pravda spočívá v prostých slovech: „**Miluj bližního svého jako sebe sama!**“

Tím dal klíč ke svobodě, ke vzestupu! Jak to? Protože jako nedotknutelné platí: Co činíte bližnímu, to činíte ve skutečnosti jen pro sebe! Pro sebe sama, protože všechno podle věčných zákonů bezpodmínečně padá na vás zpět, dobro nebo zlo, ať již nyní zde, nebo tam. Přijde to! Proto je vám tím ukázána

nejjednodušší cesta, jak máte chápat krok k dobrému chtění. Vaším **bytím** máte dávat svému bližnímu, vaším způsobem! Ne snad bezpodmínečně penězi a majetkem. Pak by byli nemajetní přece vyloučeni z možnosti dávání. A v tomto bytí, „v dávání sebe“, ve styku s vaším bližním, v ohledu a úctě, jež mu dobrovolně nabízíte, spočívá „milování“, o němž nám Ježíš říkal, a spočívá také i pomoc, kterou svému bližnímu poskytujete, protože on je tím schopen sám sebe změnit nebo dostoupit své výše, protože v tom může zesílit.

Z toho plynoucí zpětná záření vás však ve vašem vzájemném působení nesou rychle vzhůru. Jejich prostřednictvím dostáváte neustále novou sílu. Zvučným letem můžete pak spět Světlu vstříc ...

Ubozí blázni, kteří se ještě mohou ptát: „Co při tom získám, když odložím tak mnohou zvyklost a změním se?“ Je to snad obchod, který má být uzavřen? A kdyby získal jen sám o sobě jako člověk, jako takový v povznesení svého bytí, tak by byla odměna již dostatečná. Ale je to nekonečně více! Opakuji: S počátkem dobrého chtění staví každý zároveň mezník pro ukončení nutnosti svého odpykávání, které musí naplnit a kterému nikdy nemůže uniknout. Nikdo jiný v tomto ohledu nemůže za něj nastoupit. Se svým rozhodnutím klade tedy nutnosti odpykávání dohledný konec. To je hodnota, kterou nejsou schopné vyvážit všechny poklady světa. Snaží se tím zbavit otrockých řetězů, které si sám trvale ukovával. A proto vzhůru ze spánku, který vyčerpává. Nechte konečně nadejít probuzení!

Pryč s opojením, které přináší ochromující představu, že vykoupení skrze Spasitele stalo se průvodním listem pro to,

abyste váš dlouhý bezstarostný život směli otročit svému „sobectví“, když se ještě nakonec stanete věřícími, obrátíte se a odejdete z této země ve víře ve Spasitele a jeho dílo! Je blázen, kdo očekává od Božství takové bídné, neúplné a kusé dílo! To by přece znamenalo pěstování zla! Myslete na to a osvobodte se!